

Страшенно голосно і неймовірно близько

КУПИТИ

Джонатан Сафран Фоер — один із найбільш неординарних авторів сучасності, володар численних літературних відзнак, зокрема премії від газети "The Guardian" за найкращу дебютну книжку та Національної премії США за найкращу книжку на єврейську тему, нагороди "Young Lions" від Нью-Йоркської публічної бібліотеки тощо. Екранізації його творів мають тисячі шанувальників у різних країнах, а кінострічка, знята за романом "Всьо ясно", здобула неабиякий успіх у глядачів зі всього світу.

Оскарі 9 років. 11 вересня 2001 року його батько загинув через атаку терористів. З того дня Оскар майже не спить, він страждає від нападів паніки. Йому здається, що депресія важкими черевиками скула його ноги. Ще й мати почала зустрічатися з чоловіком на ім'я Рон. Щастя відвернулося від Оскара. Поки одного дня в шафі свого батька хлопчик не знаходить ключ. Що ж він відмикає? Єдина підказка — прізвище Блек, написане на ключниці. Тепер в Оскара є мета. Він хоче зв'язатися з усіма мешканцями Нью-Йорка на прізвище Блек. І таки дізнається історії їхнього болю та радості, зустрінеться з жінкою з Емпайр-Стейт-Білдінг, а Оскарів загадковий сусід розкриє таємницю, яку приховував від малого все життя. Оскар іще не знає, куди приведе його дорога пошуків. І що ховається під тим замком, який відмикається батьковим ключем: незміряне горе чи омріяне щастя?..

Що за?..

Що б нового вигадати з чайником? От якби його носик розтулявся і стулявся під тиском пари, наче справжній рот, і насвистував веселих мелодій, або декламував Шекспірові сонети, або веселився разом зі мною! Я міг би винайти чайник, який читав би мені татовим голосом перед сном, або навіть цілий хор чайників, які б заводили приспів із «Жовтої субмарини» «Бітлз» Цей гурт я обожаю лише за його назву, бо ентомологія — один із моїх *reasons d'être* (відома мені фраза французькою). А ще я міг би навчити свій анус розмовляти, коли пукаю. Якби я захотів видатися страшенно дотепним, я б навчив його вигукувати: «Це не я!» щоразу, коли він видавав би неймовірно гучні звуки. А якби мені випала честь пукнути у Дзеркальній залі у Версалі, що біля Парижа, який, звичайно ж, розташований у Франції, то мій анус, безсумнівно, вибачливо промовив би: «*Se n'étais pas moi!*»

Що б такого вигадати з маленькими мікрофонами? А що, якби ми їх ковтали, а потім відтворювали своє серцебиття через крихітні динаміки в кишенях одягу? Уявіть, катаєтесь собі ввечері по вулиці на скейті та слухаєте серцебиття людей довкола, а вони слухають ваше, наче через справжній гідролокатор. Одного я не розумію: чи почнуть тоді всі серця битися в унісон? От як у жінок, що живуть разом, навіть місячні йдуть синхронно; я знаю про це, хоч насправді не хотів би. Це було б щонайменше дивно. Хіба що у пологових відділеннях, де народжуються нові немовлята, дзвенітиме, як кришталева люстра на моторному човні, бо немовлята не встигатимуть об'єднати свої серцебиття в одне ціле. А на фініші нью-йоркського марафону взагалі гуркотітиме, як на війні.

А ще бувають такі ситуації в житті, коли людям потрібно зникнути з місця подій якнайшвидше, а вони не можуть, бо не мають крил, принаймні поки що, то, може, винайти рятувальну жилетку із пташиного корму?

Та досить про це.

Моє перше заняття з джиу-джитсу відбулось три з половиною місяці тому. Самозахистом я зацікавився досить давно із зрозумілих причин, а тут ще й мама вирішила, що мені не завадить додаткове фізичне навантаження, окрім занять із тамбурином, отож моє перше заняття із джиу-джитсу відбулось

три з половиною місяці тому. У групі займалося чотирнадцять дітей, і всі були одягнені у новенькі білосніжні кімоно. Ми навчилися правильно робити уклін, а потім повсідались по-турецьки, і сенсей Марк попросив мене підійти до нього.

— Удар мене між ніг, — наказав він мені.

Я страшенно розгубився.

— Excusez-moi? — перепитав я.

Він лише розставив ноги ширше і повторив:

— Я хочу, щоб ти щосили вривав мені по яйцях. — Тоді він опустив руки, глибоко вдихнув і заплющив очі, і лише в ту мить я зрозумів, що він не жартує.

— Чорта з два, - сказав я вголос, а подумки промовив: «Що за?..»

Та він не відступався:

— Нумо, хлопче, зроби мене безплідним.

— Зробити вас безплідним?!

Не розплющуючи очей, він випустив смішок, а тоді сказав:

— Ти все одно не зможеш. У тебе нічого не вийде, зате ви всі побачите, як добре натреноване тіло здатне витримати удар. А тепер уріж мені по яйцях.

Я сказав йому:

— Я пацифіст. — А оскільки більшість моїх ровесників поняття зеленого не мають, що це означає, я повернувся до групи і пояснив: — Я вважаю, неправильно робити людей безплідними. Ні за яких умов.

Сенсей Марк сказав:

— Можна поставити тобі запитання?

Я повернувся до нього і відповів:

— Ви вже поставили мені запитання.

Він проігнорував моє зауваження і продовжив:

— Хіба ти не мрієш стати майстром джиу-джитсу?

— Ні, — відповів я, хоча й свої мрії очолити нашу сімейну ювелірну справу я також уже облишив.

Тоді він запитав:

— А хочеш знати, як саме учень джиу-джитсу стає майстром джиу-джитсу?

— Я хочу знати все! — відповів я, хоча й це також уже не так.

Сенсей сказав:

— Учень джиу-джитсу стає майстром лише тоді, коли робить свого вчителя безплідним.

Я відповів:

— Чудово.

Моє останнє заняття із джиу-джитсу відбулось три з половиною місяці тому.

Як би я хотів, щоб мій тамбурин був зі мною! Попри все я досі ношу тягар на серці, хоч від цього моє виконання стає лише кращим! Мій найбільший шедевр — це мелодія із «Польоту джмеля» Миколи Римського-Корсакова. Я навіть завантажив її собі на мобільний, який у мене з'явився після татової смерті. Досить дивно, що я можу гарно виконувати «Політ джмеля», тому що місцями там треба грати неймовірно швидко, а для мене це поки страшенно важко, бо ще не дуже добре розвинені зап'ястки. Рон запропонував купити мені установку з п'яти барабанів. Грошима, звичайно, любов не купиш, проте на всяк випадок я поцікавився, чи можна тоді купити до неї тарілки марки «Зилдзен». Він відповів: «Усе, що захочеш», — а потім взяв із мого столу йо-йо і почав «вигулювати пса». Я знав, що він лише намагається знайти спільну мову зі мною, проте мене це неймовірно розізлило. «Йо-йо moi!» — закричав я, відбираючи в нього йо-йо. Насправді я хотів сказати йому: «Ти не мій тато, і ніколи ним не будеш».

Хіба не дивно, що кількість небіжчиків збільшується, а Земля не змінюється у розмірі? Можливо, одного дня просто не стане місця для нових мерців? На мій минулий, дев'ятий, день народження бабуся подарувала мені передплату на «National Geographic», який вона називає «Національним атласом». А ще вона подарувала мені білий піджак, бо я ношу лише білий одяг, а він виявився таким великим, що мені доведеться носити його ще дуже довго. Бабуся подарувала мені також камеру дідуся, яка мені подобалась із двох причин. Я запитав її, чому дідусь не забрав камеру із собою, коли йшов від неї, на що бабуся відповіла:

— Мабуть, він просто хотів, щоб вона була в тебе.

— Але тоді мені було мінус тридцять років.

Вона відповіла:

— То й що.

Отож, найдивовижніше, що я вчитав у «National Geographic» — це те, що кількість людей, які нині живуть на Землі, перевищує кількість людей, які померли за всю історію людства. Інакше кажучи, якби всі одночасно захотіли грати Гамлета, то не змогли б, бо їм не вистачило б черепів!

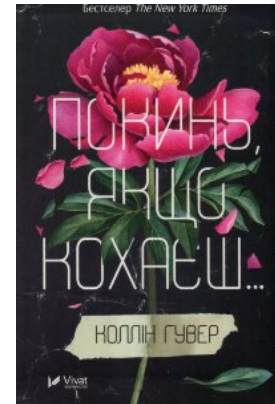
Рекомендована література

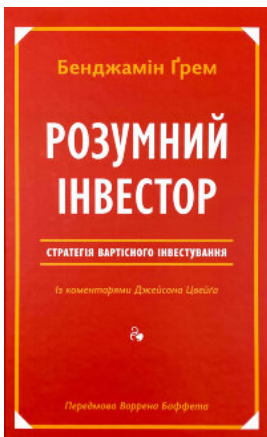
Щасливі люди читають книжки і п'ють каву

Радикальне Прощення

Покинь якщо кохаєш

Розумний інвестор.
Стратегія вартісного інвестування

Спогади про нього

7 звичок надзвичайно ефективних людей.
Ювілейне видання

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ